

Voortvluchtig

Louise Bagshawe

Voortvluchtig

Vertaald door
Titia Ram

Artemis & co

ISBN 978 90 472 0149 6

© 2009 Louise Bagshawe

© 2010 Nederlandse vertaling Artemis & co,

Amsterdam en Titia Ram

Oorspronkelijke titel *Passion*

Oorspronkelijke uitgever *Headline*

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagillustratie © Tony Wacker / Getty Images

Foto auteur © Phil Weedon

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Dit boek is opgedragen aan Harrie Evans,
een geweldige redactrice en vriendin

Proloog

Dimitri schoof de foto over het bureau.

Ze zaten op de vierde verdieping van een nietszeggend kantoorpand. Buiten op de Königstraße begon de spitsdrukte zich op te bouwen. Hij zat hier al vier uur.

De jacht was begonnen.

‘De eerste.’

De vrouw pakte de foto en bestudeerde hem even.

‘Geen probleem.’

‘Je kent haar vast niet. Ze is onbelangrijk.’

‘Heb je een naam en locatie?’

‘Uiteraard.’

Dan was die er geweest. De vrouw haalde haar schouders op. Het was niet nodig het voor de hand liggende uit te spreken. Dimitri keek over zijn bureau en schatte haar reactie in.

Ze heette Lola Montoya, en jezus, ze was ijskoud. Het werd pas de derde keer dat hij een vrouw inhuurde. Met de eerste twee was het niet goed afgelopen, en de meeste opdrachtgevers in zijn wereld maakten er geen gewoonte van. Maar deze meid was anders. Dimitri had er alleen al een maand over gedaan om contact met haar te leggen. Ze was schandalig duur, maar ze was dan ook een van de beste huurmoordenaars ter wereld. Met stip de beste vrouwelijke. Zijn blik ging langzaam over haar indrukwekkende lichaam. Volle borsten, een strak, rond kontje en smalle heupen. Maar haar mooie gezicht werd ontsierd door haar ogen: ijsblauw en koud als die van een slang.

Ze was efficiënt. Ze was meedogenloos.

Hij wendde zijn aandacht weer naar de beoogde doelwitten.

‘De tweede is een politica. Een Amerikaanse, dus ze wordt goed beveiligd.’

Dat klonk tenminste interessant. Dimitri tikte op de tweede foto. ‘Ze is senatrice en heeft connecties met onze branche. Er gaan geruchten dat ze een lid van de Mossad in haar beveiliging heeft.’

Een vaag glimlachje. ‘De Mossad wordt vreselijk overschat.’

‘Denk je?’ vroeg hij.

‘Ik heb er al diverse omgelegd. En een aantal van degenen die ze moesten beschermen.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Volgens mij wordt in jouw ogen iedereen overschat.’

‘Die doelwitten zijn geen probleem.’ Ze begon zich te vervelen. ‘Ze worden net zo eenvoudig als die professor. Een week per stuk, hooguit tien dagen. Maak het geld maar over. Ik kan over een uur in een vliegtuig zitten.’

Dimitri knikte. Het had geen zin te vragen om betaling achteraf. De besten van de wereld hadden een reputatie hoog te houden. En als hij dit probleempje eenmaal had opgelost voor zijn internationale cliëntengroep, zou hij te belangrijk worden om ergernis te wekken. De prijs was sowieso niet iets waarvan hij wakker zou liggen. Hij knikte. ‘Ik maak het meteen over.’

‘Dan krijg je na afloop een belletje. Zijn we klaar?’

Hij knikte bijna nogmaals, bedacht zich en trok een laatste foto uit zijn la. Hij bestudeerde hem: een jonge vrouw met lang, bruin haar en een bleke huid – aantrekkelijk. Ze was ongeveer achttien en aan het hockeyen in een schooluniform: marineblauw rokje, donkere kniekousen, schoenen met noppen en een lichtblauw T-shirt dat haar huidskleur goed deed uitkomen. Geen make-up. Ze was vol leven.

Hij vond het ineens een vreemd erotische foto.

‘Weet ze ervan?’ vroeg Lola.

‘Ze heeft geen idee,’ zei Dimitri op samenzweerderige toon. Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar vermoord haar toch maar. Voor de zekerheid. Ze is ondertussen een stuk ouder dan op die foto. Ze geeft les aan Oxford.’

‘Geen probleem. Wie is het?’

‘De dochter,’ zei hij.

1

Het verleden

Ze was zijn passie. Dat wist hij de eerste keer dat hij haar zag.

‘Will.’ Jock Campbell stootte zijn elleboog aan. ‘Jezus, let eens op, man! In de line-out!’

Hij knikte, afgeleid. ‘Oké.’ Hij maakte zijn blik los van de kleine figuur aan de zijlijn. Met moeite.

Ze stond met een lichte frons van concentratie op haar voorhoofd naar het rugby te kijken, zoals zoveel meisjes die geen idee hadden van hoe het spel ging. Ze droeg een strakke spijkerbroek met een schipperstrui, die ze zo te zien van een vriendje had geleend. Wie het ook was, Will haatte hem hartgrondig.

Het meisje had kastanjebruin haar, dat lang en glanzend om haar gezicht hing. Volle lippen. Een stralende huid. Haar wangen waren roze van de kou. Ze glimlachte naar iemand. Het was Mark Crosby, van Hertford, en hij had de bal. Hij raapte hem van het veld en gooide hem naar zijn team.

Will sprong omhoog en onderschepte de bal probleemloos. Overal om hem heen werd gemompeld: ‘Alle Jezus.’ Het was een supersprong. Nu moest hij hem naar een van de jongens achterin gooien. Hij stak hem onder zijn arm en rende richting de lijn.

Vanaf de zijlijn werd er geschreeuwd en gegild. Hij nam aan dat het meisje naar hem keek. De besten van Hertford stortten zich op hem. Hij sloeg ze van zich af als vliegen. Crosby kwam van achteren op hem af en greep hem bij zijn benen. Hij herkende hem aan het ritme van zijn passen op het modderige veld; Will registreerde dergelijke details. In een veld vol gespierde studenten was Will Hyde de breedste. Hij was de sterkste. Hij had de meeste vastberadenheid.

De jongens van Oriël zwermden juichend om hem heen. De scheidsrechter blies op zijn fluitje. Het team van Hertford gaf zich met tegenzin gewonnen. Mark Crosby spuwde demonstratief op het veld. Rot toch op, dacht Will, die rijke klootzak.

Crosby was erfgenaam van een brouwerij in Oxfordshire. Zijn ouders woonden in een pastorie uit de vroege achttiende eeuw. Hij reed rond in een MG en werd beschouwd als een goede partij.

Will werd niet beschouwd als goede partij. Hij had geen ouders. Hij was opgegroeid in een weeshuis van Barnardo. Het personeel was goed, maar het verloop was enorm. Will was in zijn kinderjaren flink gepest en had al snel geleerd hoe hij voor zichzelf moest opkomen. Hij was eerst gaan sporten en daarna gaan hardlopen en fitnessen. En hij had gestudeerd: wiskunde was zijn beste vak. Dat was zo'n pure, emotionele discipline. Will probeerde zijn emoties in toom te houden. Daar had niemand wat aan.

Zijn jeugd was een mengeling van verlangen en hoop geweest. Hij wilde worden geadopteerd en fantaseerde dat zijn echte moeder hem zou komen ophalen. Maar de ouders die naar het weeshuis kwamen, wilden over het algemeen een baby. Hoe ouder hij werd, hoe hopeloziger zijn vooruitzichten werden.

Will probeerde rustig door te gaan. Hij was een overlever, zoals de meeste kinderen daar. Ze werden niet mishandeld. Iedereen was vriendelijk. En hij had vrienden; sommigen kwamen en gingen het systeem van Jeugdzorg in en uit. Will was een jongen, en was van nature sterk; hij zag er ouder uit dan hij was. Niemand wilde hem. Hij begon te genieten van de stabiliteit van het weeshuis en zijn school. Hij was goed op school en werd veel gecompimenteerd door zijn leerkrachten. Hij zou misschien wel naar de universiteit kunnen. Naar de London School of Economics, of misschien zelfs naar Oxford of Cambridge. Hij zou succesvol kunnen worden. Andere kinderen uit de weeshuizen van Barnardo waren hem al voorgegaan.

Will hoorde het allemaal aan – de vriendelijke woorden en het medeleven. Niet dat hij het niet waardeerde; hij kende alleen het verschil tussen vriendelijkheid en liefde. Misschien kon hij succesvol worden. Hij wist het niet. Maar wat hij echt wilde, was liefde.

Wiskunde was een ontsnapping aan de eenzaamheid. Bij Engels,

de andere talen en geschiedenis had je te maken met de mensheid in al haar rauwheid. Will hield veel meer van wetenschap, met name van de pure logica van wiskunde.

Hij was getalenteerd en sterk. Hij trainde, trok op met zijn vrienden in het weeshuis en studeerde. Tegen de tijd dat hij zestien was, waren de vriendschappen vervaagd, omdat hij iedereen mijlenver voor was. Hij wilde de wereld in. Hij voerde toelatingsgesprekken op Oxford en werd met lof toegelaten. Hij had het gevoel dat hij ergens aan was ontsnapt. Zijn leven, Wills eigen leven, kon eindelijk beginnen.

Dus er was een sociale kloof tussen hem en Mark Crosby. Nou en? Op de universiteit was iedereen gelijk. Crosby had geld. Maar Will Hyde was sterker.

Hij nam zijn positie in en schopte tegen de bal. Die vloog tussen de palen door. De fans van Oriel juichten en Will keek nogmaals naar de zijlijn.

Daar stond ze. Ze haalde haar schouders op naar Mark, die vloekte. Wills blik bleef hangen. Ze was verbijsterend. Beeldschoon, levenslustig, met medeleven op dat mooie gezichtje. Heel vrouwelijk in haar veel te grote trui.

Toen de scheidsrechter floot voor het einde van de wedstrijd, gaf Crosby hem een duw.

‘Afblijven,’ zei hij terwijl hij Wills blik volgde. ‘Die is van mij.’

‘O ja? Wat zag ik je vorige week dan doen met Lisa Smith in de Union-bar?’ Hij had hen half onder tafel aangetroffen, Mark met zijn tong diep in haar mond.

Crosby begon te grijnzen. ‘Wat niet weet, wat niet deert. Ze studeert niet eens aan Oxford. Ze gaat naar St. Mary’s.’

Dat verraste Will. Hij keek nogmaals naar haar. Een schoolmeisje? ‘Maak je maar geen zorgen, ze is zeventien. Volkomen legaal.’

‘Ga je met haar naar bed?’ Het verraste hem dat die gedachte hem zo dwarszat.

‘Wat denk je zelf?’ sneerde Crosby. Will zag dat hij loog. Hij ontspande.

‘Geef haar maar op, Mark. Ik ga haar mee uit vragen.’

‘Ik zei toch dat ze van mij is?’ antwoordde Crosby emotieloos.

Will draaide zich naar hem om. Crosby was net als hij een aanval-
ler, maar Will had tien kilo meer spieren. En iedereen kende zijn ach-
tergrond. Niemand wilde ruzie met hem.

‘Nu niet meer,’ zei Will.

Hij wachtte niet op een antwoord en liep naar haar toe. Het meisje
stond te dralen langs de zijlijn; ze wachtte op Mark, die ondertussen
met een teamgenoot stond te praten. Lafaard, dacht Will. Ze had toe-
gekeken en gezien hoe hij haar vriendje versloeg. Hij zag die onte-
genzeggelijke sprankeling van interesse in haar ogen.

‘Hoi,’ zei hij. ‘Ik ben Will Hyde.’

‘Leuk geprobeerd,’ antwoordde ze. Haar ogen lachten om de am-
biguïteit van die woorden. Hij vond haar leuk. Hij glimlachte.

‘Melissa Elmet,’ zei ze. ‘Ik ben hier met Mark Crosby. Volgens mij
ben jij momenteel niet bepaald zijn beste vriend.’

Will begon te grijnzen. ‘Je moet dit niet verkeerd opvatten...’

‘O-o,’ zei ze, en ze grijnsde terug. Hij voelde een golf van genot
door zich heen gaan. Er was direct een klik tussen hen. Dat gaf hem
moed, dus hij ging door.

‘Mark is een prima kerel, maar niets voor jou. Hij doet het op de
universiteit met hele busladingen meisjes. Ik heb hem er vorige week
in een bar nog met een zien zoenen. En jij bent veel mooier.’

Melissa verwerkte de informatie naar behoren. Ze zag er lichtelijk
geïrriteerd uit. Verder niets.

‘Oja?’

‘Ja,’ zei hij ernstig. ‘Heb je zin om met me te gaan lunchen of zo?’

‘Geen idee. Heb jij veel vriendinnen?’

‘Geen een.’ Hij schudde zijn hoofd. Het was waar. Zoals de meeste
rugbyspelers had hij wel wat onenightstands gehad, maar meer ook
niet.

‘Dan wil ik wel met je lunchen,’ zei ze. Hij zag haar blik over zijn
modderige lijf gaan en ze begon te blozen. Hij was gecharmeerd.
Hoeveel meisjes deden dat nog tegenwoordig?

‘Leuk. Dan ga ik me even omkleden. Kan ik je ergens komen ha-
len?’

‘Ik zie je wel in het restaurant. Dan hoeft ik mijn ouders minder uit
te leggen.’

‘Dat snap ik.’

‘Waar spreken we af?’

Nu was het Wills beurt om zich te generen, maar hij moest dit even duidelijk krijgen. Ze was met Mark uit geweest, en Mark had geld.

‘Het zal iets goedkoops moeten worden. Ik heb studiefinanciering. Ik werk ’s avonds in een pub, maar dat betaalt belabberd.’

Ze vertrok geen spier. ‘De Blue Boar dan maar? Naast je college. En dat van mij.’

‘Prima.’ Hij was even stil. ‘Jouw college?’

‘Nou ja, dat van mijn vader. Richard Elmet...’

‘Die ken ik wel.’ Will kreeg ineens een onheilsPELLEND gevoel. Hij had extra lessen bij professor Elmet gevolgd. Hoe kon dit beeldschone meisje zijn dochter zijn? Ze was zo vrolijk, zo vol leven. Elmet, een briljante natuurkundige, was een gekwelde, verzuurde man die streng was voor zijn studenten en perfectie eiste. Will mocht hem helemaal niet. Die man was geobsedeerd door klimaatverandering. Hij was van mening dat de opwarming van de aarde losstond van enige invloed van de mensheid en verklaarde tijdens zijn lessen dat hij dat ging bewijzen. Half genie en half gek. ‘Ben je geadopteerd?’

Ze gaf hem een stomp. ‘Zo erg is hij niet.’

Hij ging er maar niet op in. ‘Halftwee?’

‘Prima.’ Nog zo’n verblindende glimlach. ‘Will.’

In de kleedkamer dromden de jongens plgend en joelend om hem heen.

‘De dochter van de professor,’ zei Jock. ‘Ik zou maar oppassen, Hyde.’

‘Hou je bek,’ gromde Will. Hij knoopte zijn schoenen dicht en glimlachte in zichzelf. Ze was een fantastische meid, een straal zonneshijn in een wolkendek. Hij zou het rustig aan doen.

‘Volgens mij is hij verliefd,’ kondigde Peter Little, de hooker, aan.

Will zei maar niets – voornamelijk omdat hij ook dat gevoel had.

Melissa zat om halftwee op hem te wachten. Ze bestelde een goedkope maaltijd van vis met friet en een klein glas cider. Ze deed volgend jaar eindexamen Engels, geschiedenis en Frans. Als het allemaal

ging lukken, ging ze geschiedenis studeren aan Oxford. En daarna? Geen idee, zei ze. Ze wilde avontuur in haar leven.

Het enige wat Will wilde, was ergens rustig neerstrijken. Ergens een goede baan en een mooi huis op de kop tikken. Een thuis. Hij wilde het niet over zichzelf hebben. Zij was veel interessanter. Maar ze bleef hengelen, voorzichtig, en kreeg de waarheid te horen. Haar meeleven was oprecht, maar niet beklemmend. Ze zei dat ze het naar voor hem vond en begon over zijn toekomst. Hij kreeg het gevoel dat ze een meisje was dat leefde in de toekomst. Dat er thuis iets niet goed zat. Hij vroeg haar mee naar de film.

‘Ja, leuk. Dat lijkt me gezellig.’ Ze keek hem recht aan en Will kreeg de indruk dat ze zichzelf daartoe moest dwingen. Vol levenslust, maar een beetje verlegen. ‘Zeg maar wanneer. Dan regel ik kaartjes.’

‘Ik vraag jou mee uit, dus ik betaal.’ Hij glimlachte. ‘Het betekent gewoon dat ik je niet kan meenemen naar iets heel duurs.’

‘Ik kan meebetalen.’

Hij schudde ferm zijn hoofd. En ze ging niet tegen hem in. Ze zag wel dat hij het meende.

‘Mag ik je thuis komen ophalen?’ vroeg Will.

Melissa schudde haar hoofd. ‘Doe maar niet. Zoals ik al zei zijn ze thuis niet zo dol op mijn vriendjes.’

Hij ging er niet tegen in. Hij kon haar ouders later leren kennen, veel later. Waar het om ging, was dat ze ja had gezegd. Hij zou haar nog eens zien.

Na de bioscoop mocht hij haar naar huis brengen. Na hun volgende afspraakje kuste hij haar. Ze was onzeker, ongeïnfend. Licht als een veertje in zijn armen. Will brandde van verlangen, maar dwong zichzelf afstand te houden. Ze was er nog niet klaar voor. Verre van. De meeste meisjes wilden meteen met hem naar bed; platzak of niet, hij was gespierd en aantrekkelijk, een rugbyspeler die erom bekendstond dat hij ook nog hersens had. Zijn weeshuisachtergrond maakte hem voor de meesten extra aantrekkelijk, hoewel ze over het algemeen niet het lef hadden dat hardop te zeggen. Will Hyde was een straatschoffie. Een risico. Een tikje gevaarlijk.

Melissa Elmet stopte hem niet in een hokje. Ze was een school-

meisje, ze zat in de vijfde. Ze was ontzettend slim en snakke naar liefde. Haar ouders waren overduidelijk stijf. Zij niet. Ze was vriendelijk en ze was avontuurlijk ingesteld. Als ze gingen picknicken – romantisch en goedkoop, dus dat deden ze vaak – wilde ze altijd in bomen klimmen, of haar lange broek uittrekken en door een stroompje waden.

Ze was sexy en slim. En leuk. Heel erg leuk. Hoe vaker hij haar zag, hoe vaker hij haar wilde zien.

Will was verliefd. Hij probeerde zich ertegen te verzetten: hij was negentien en zij zeventien. Hij wist dat ze jong waren, maar hij kon er niets tegen doen. Hij merkte op hoe gereserveerd ze was, hoe ze haar best deed niet te hard voor hem te vallen. Dat maakte allemaal niet uit. Melissa kon er ook niet tegen vechten. Als ze ergens hadden afgesproken, stond ze al te wachten, en dan begonnen haar ogen te stralen, dan lichtte haar gezicht op als dat van een kind met Kerstmis. Ze vond alles wat hij leuk vond interessant. Haar vingers gleden over zijn borstkas, speelden met zijn bicepsen, en hij voelde haar hart hameren als ze tegen hem aan leunde, hoorde haar adem versnellen, zag haar pupillen groter worden. Zichzelf dwingen op haar te wachten was het moeilijkste wat hij ooit had gedaan. Maar het lukte hem, want hij was verliefd.

Een week na haar achttiende verjaardag vlogen zijn twee huisgenoten naar Dublin om naar een Five Nations-wedstrijd aan Lansdowne Road te gaan. Will kon zich het kaartje noch de vlucht permitteren, goedkoop of anderszins. Maar dat maakte hem niet uit. Hij had hun krakkemikkige huisje voor zichzelf. Hij vroeg Melissa te eten.

Ze kwam. Het was een voorjaarsavond, zwoel, en het schemerde in Walton Street, met studenten die langsfietsen en zwaluwen die laag over de velden van Worcester College scheerden. Wills laatste werkstuk was enorm goed ontvangen en zijn docenten waren ervan overtuigd dat hij de beste was. Ondanks de oververmoeidheid door zijn twee bijbaantjes zeiden ze dat hij een glorieuze toekomst tegemoet ging. Hij had gespaard, was zich te buiten gegaan aan biefstuk, aardbeien en een fles champagne, afgeprijsd bij Victoria Wine. De gordijnen in de piepkleine negentiende-eeuwse zitkamer waren